

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Abusos a menors
L'abat del monestir de Montserrat, Josep Maria Soler, es compromet a aclarir els abusos a menors i atendre les víctimes.

10
anys

Canvi de destí
Les vegueries obligaran a moure 6.000 funcionaris. Els sindicats dels empleats públics diuen que estan en guàrdia pel traspàs.

20
anys

Ultradreta a Àustria
El govern de coalició entre l'extrema dreta i els conservadors a Àustria és beneït pel president del país, Klestil.

Full de ruta

Emili Bella

Eleccions innecessàries

Els catalans ho votem tot, sempre que podem i tal i tal, però aquestes eleccions tenen un punt d'innecessàries. Els dos socis de govern no paren de repetir del dret i del revés que cal que es posin d'acord, recosir l'independentisme, refer la unitat, que han de treballar plegats, que han d'aparcar els retrets, etcètera. ERC sempre que pot remarca que no pactarà de cap de les maneres amb el PSC –ja ho han dit Marta Rovira, Pere Aragonès, Roger Torrent i Marta Vilalta– i JxCat tampoc no ho farà tenint en compte que critica la possibilitat que ERC ho faci. Si els dos socis apel·len a la col·laboració mútua i a no treure's els ulls en campanya per poder tornar a pactar després dels comicis, per què calen unes eleccions, si justament un context electoral el que fa és dificultar l'entesa entre ells? L'historial de topades entre els socis es remunta a temps immemorials i es continuaran fent la punyeta després de passar per les urnes. Com reconeixen, estan “condem-

Els catalans ho votem tot i votem sempre, però de vegades no corre pressa

nats a entendre's". Si això no canviaria, no té gaire sentit tornar a anar a eleccions: sigui president qui sigui president serà per gestionar el pressupost que aprovaran plegats, i si la taula de diàleg entre governs s'ha d'acabar trencant, es trencarà igualment independentment de si el president de la Generalitat que s'hi asseu és dels uns o dels altres. Qui més podria voler-les és ERC, per intentar legitimament que el pròxim cap de govern sigui del seu partit, però en això no se la pot acusar d'electoralista perquè qui decideix anar a eleccions no és ERC, sinó el president Torra. A més, als republicans no els interessa un context electoral en plena negociació del pressupost espanyol. Pel que fa a JxCat, no té candidat efectiu i està en ple procés d'endrega. Si vol retenir la presidència, només ha d'esperar la malaurada inhabilitació del Suprem i canviar de president, que d'acord amb els equilibris parlamentaris sorgits del 21-D, recau en algun diputat del seu grup. Per no parlar del fet que es posa en risc la majoria independentista, una possibilitat que no es pot descartar mai. Els catalans ho votem tot i votem sempre, però de vegades no corre pressa.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

L'escudella de fusta

Els lectors de poesia catalana estem, francament, d'enhonorabona. De fet, hi hauria d'estar tothom, en aquest país petit fet d'uns quants països, terra agermanada per la mateixa llengua. I és que Edicions de la Ela Geminada acaba de treure, en una edició molt competent del filòleg Eusebi Ayensa, la *Poesia catalana completa* de Josep Sebastià Pons. El volum fa 1.058 pàgines, en un paper que no és gaire més gruixut que el paper bíblia.

PONS ÉS UN DELS NOMS PREEMINENTS de la poesia catalana del segle XX. Com Carner, Ribera o Foix, posem per cas. Com Vinyoli o Andrés Estellés. Com Sampere, Comadira, Parcerisas o Teresa d'Arenys. “I per cas penseu que s'alçarien aquestes imatges sens l'escalf i el miracle de la llengua catalana?”, es pregunta retòricament el poeta en unes paraules preliminars del llibre *El bon pedrís* (1919). Pons vivia envoltat de la llengua francesa, en la qual va començar a compondre els seus primers exercicis lírics; però de seguida es feu el propòsit d'escriure en el català

del Rosselló. I en aquesta llengua va donar-nos versos com els de *L'aire i la fulla*, que, al cap de noranta anys, ens continuen emocionant: “I descansant a l'ombra d'algun tell, / el passat torna amb sa mirada, / com el matí preserva el blanc segell / de la lluna oblidada.” En una altra ocasió, va deixar escrites aquestes paraules lluminoses que donen compte de la seva decisió transcendental: “El que més m'encoratjava al conreu del català era que m'abocava al bell principi de la sensació. Havia canviat el veire de cristall per una escudella de fusta.”

AYENSA HA REALITZAT UNA FEINA MAGNÍFICA de fixació de la poesia d'aquest clàssic contemporani. Amb la seva edició corregeix nombrosos errors de les dues edicions anteriors de l'obra lírica de l'autor (d'altra banda, ben meritòries: la de Tomàs Garcés, de 1976, i la de Cristià Camps, de 1988). També ens hi

dona a conèixer una norantena de poemes rigorosament inèdits. Si llegim en ordre cronològic la seva poesia, ens adonarem que Pons és autor de llibres molt destacats, no sols d'aquella obra mestra que du per títol *Cantilena* (1937). Poemes d'exquisida pintura natural –ell, que també feia anar els pinzells–, d'altres d'enyorança de la terra (i fins alguns subtils poemes de guerra que potser han passat més inadvertits). I, per damunt de tot, poesies d'amor d'una sòbria emoció. Per exemple, les de *Cambra d'hivern* (1966), que encara recorden la seva dona, Elena, bé que ja han posat sordina al dolor: “L'amor aquieta sa remor, / el vidre verd de l'aigua ja s'entela. / Elena, amor, amiga, abella i flor, / la barca de l'oblit alça la vela.”

APROFITO PER FER UN PREC A L'EDITORIAL: em sembla del tot necessari aplegar, en un sol volum, els tres llibres de poesia de la germana de Josep Sebastià, Simona Gay. L'edició de Columna és introbable, i el vers de Simona –née Pons– ho mereix amb escreix.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El Debat Constituent d'en Lluís Llach

■ Cert, no és només d'en Llach, sinó de tots els participants i de les enteses que ho impulsen, però és d'agrair que un bon referent com Lluís Llach, tant com a cantautor i com a líder i diputat, ho encapçali. M'agradaria fer-hi algunes observacions per treballar-hi de forma seriosa i sense fer volar coloms, en les conclusions que s'elevin al fòrum cívic i social, un cop finalitzat el procés participatiu.

En primer lloc, cal estudiar i assumir en la mesura del possible aquells drets i avenços de les societats europees més democràtiques: el sistema educatiu, l'assistència social domiciliària de la dependència a les persones necessitades i la protecció dels sense sostre de Finlàndia, el model sanitari de Suècia, la política d'habitatge públic d'Àustria o el volun-

tariat d'acollida d'Alemanya... Mesures, per cert, impulsades per governs amb la socialdemocràcia europeista, moderada, democràtica i no centralista.

També seria essencial incorporar mesures contundents en matèria de drets, llibertats i justícia. Ens cal una justícia independent que no sigui un contrapoder polític de l'extrema dreta, amb un poder judicial amb mandat reprobatori que eviti el *compadreo* de jutges i fiscals (fruit de l'inexplicable fet que les seves oposicions al càrrec siguin amb el mateix temari).

En matèria policial cal garantir una policia comunitària al servei de les institucions i del poble, i no una corporació armada amb elements concommitants amb l'extrema dreta. Lleials a la República i a tots nivells tant la policia local com els Mossos d'Esquadra...

També podem fer un seguiment de les polítiques de justí-

cia i seguretat més avançades d'Europa com a Anglaterra, Escòcia, Bèlgica, Suïssa, etc.

Finalment, també cal incorporar un model ecològic similar al dels Països Baixos i nòrdics que ens doti d'instruments contundents contra el canvi i la crisi climàtica.

RAIMON GUSI AMIGÓ
Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

Agraïment

■ Ens permetem escriure aquestes paraules per agrair-te a tu, Joan C., que, pocs mesos abans de jubilar-te, vas acceptar un nou reptet i vas assumir iniciar i acompanyar en Guillem, un noi amb discapacitat, en el difícil món laboral. En un moment on moltes empreses paguen per aconseguir descomptes fiscals i no contractar persones amb discapacitat, una petita empresa, CMR de l'Hospitalet, accepta que el Guillem, un jove amb

discapacitat, que ben aviat haurà de buscar-se la vida dins el difícil món laboral, pugui iniciar-se en aquest món fent unes pràctiques. Necessitarà un supervisor, algú amb molta paciència que, sense presses ni neguits, vagi a poc a poc i dia rere dia ajudant-lo a fer camí, recordant-li com fer les seves tasques i estant pendent d'ell a tots nivells... Joan, hem sabut que actualment, gràcies a la teva insistència i dedicació, el Guillem gairebé ja fa les tasques sense ajut, ja sap què i com ho ha de fer... sense tu no hauria estat possible. Vam poder llegir amb emoció un *whatsapp* d'en Guillem en què es tornava a acomiadar de tu i et deia: “Gràcies per ensenyar-me a fer coses que mai havia imaginat que pogués fer.” Gràcies per la teva dedicació. Tant de bo hi hagi molts Joans per aquest món.

MAR MARQUÈS
Montgat (Maresme)